

Arrest

nr. 54 342 van 14 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk wordt verklaard doch ongegrond en van het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 29 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door Mr. R. DECREUS *loco* advocaat H. VANDEN BULCKE en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard,

aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 september 2010. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door :

*E.H., H.
nationaliteit: Marokko
geboren te B.Touzine op 00.00.1976
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Hoewel betrokkene verschillende bijlagen toevoegde aan zijn typeformulier, met name bankuittreksels, getuigenverklaringen en een werkbefoorte, duidt hij echter niet aan op welke criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009 hij zich wil beroepen. Bijgevolg kan betrokkene aanvraag om machtiging tot verblijf niet verder beoordeeld worden.”

Op 29 september 2010 wordt verzoeker eveneens ter kennis gebracht van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Schending van artikel 9 bis Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker in zijn typeformulier regularisatieaanvraag niet aanduidt op welke criteria van de vernietigende instructie van 19.07.2009 zich beroept en dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum dat het bevel tot verlating van het grondgebied rechtvaardigt.

Terwijl artikel 9 bis Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat een duurzame lokale verankering, zijnde een ononderbroken verblijf van vijf jaar een gegronde reden is ter rechtvaardiging van regularisatie.

Verzoekers houdt verblijf in België sedert juli 2000. Op het ogenblik van zijn aanvraag dd. 08.12.2009, verbleef hij dus ruim 9 jaar in België.

Onder meer het feit dat verzoeker kennis heeft van het Frans in zeer goede mate en van het Nederlands in geringe mate, dat hij ruime sociale contacten onderhoudt in België, over werkbereidheid beschikt en

kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod waardoor hij de mogelijkheid heeft om in eigen levensonderhoud te voorzien en over een arbeidscontract beschikt, getuigen van een sterke lokale verankering.

(stuk 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 en 12)

Dat verzoeker gerechtigd is langdurig verblijf te houden in België is met andere woorden verantwoord. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. (...)"

Het komt toe aan verzoeker om in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aan te tonen waarom hij meent een verblijfsmachtiging te kunnen bekomen. De vreemdeling moet klaar en duidelijk vermelden om welke reden (of welke criteria) hij meent beroep te kunnen doen. Vervolgens worden de redenen en elementen aangevoerd door verzoeker beoordeeld door verweerder om hem al dan niet een machtiging tot verblijf te verlenen. De bewijslast inzake de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf berust in beginsel op de vreemdeling zelf.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op 18 december 2009. Daartoe heeft hij een "typeformulier Regularisatieaanvraag" ingevuld doch niet volledig. Hij heeft geen criterium aangeduid of vermeld en evenmin het formulier gedateerd of ondertekend. Bij zijn aanvraag heeft hij stukken gevoegd, met name een kopie van zijn paspoort, bankuittreksels en verklaringen van personen.

Zoals iedere burger die een aanvraag indient bij de overheid, moet ook de 'regularisatie-aanvrager' aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het feit dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift stelt dat hij een ononderbroken verblijf van vijf jaar kan aantonen en dit *"een gegronde reden is ter rechtvaardiging van (de) regularisatie"*, kan het gegeven niet rechtzetten dat verzoeker nagelaten heeft dit te specificeren in zijn op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag en meer bepaald aan te duiden op het 'typeformulier' van welk criterium hij wenste gebruik te maken. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Aan verweerder kan niet worden verweten dat hij op grond van het 'deels' ingevuld typeformulier en de stukken concludeert verzoekers aanvraag niet te kunnen beoordelen vermits verzoeker niet heeft aangeduid op basis van welk criterium of om welke reden hij een verblijfsmachtiging wenst te bekomen. Het bestuur kon bij het nemen van de bestreden beslissing niet nagaan of verzoeker zich in één van de criteria bevond zoals beschreven in het typeformulier. Niets wijst erop dat het kennelijk onredelijk is dat de beslissingnemende overheid toepassing maakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de aanvraag ongegrond verklaard heeft verklaard. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN